

Arrest

nr. 302 191 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun etnie te zijn. Bij aankomst in België beweerde u minderjarig te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Kabul maar u woonde in het dorp [B.], in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. U woonde hier tot ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school tot de derde of vierde graad van het lager onderwijs.

U verklaart dat uw vader, grootvader en twee paternale ooms voor de Afghaanse overheid gewerkt hebben vóór de val van de overheid op 15 augustus 2021. Uw grootvader werkte als kolonel op de politieacademie in Nangarhar, uw vader was sinds enkele jaren zijn chauffeur. U stelt dat u ongeveer een jaar voor de val van de overheid benaderd bent geweest door de taliban, zij vroegen u om voor hen te spioneren en informatie te geven over mensen die bij de overheid werkten, u weigerde echter om dit te doen. Een jaar voor de val van de overheid, nadat de taliban u had benaderd, kreeg u thuis een dreigbrief. Deze dreigbrief was gericht aan uw grootvader en vader omdat zij voor de overheid werkten, u stelt dat uw naam ook vermeld wordt in deze brief. Er vond hierna in uw dorp een militaire operatie van de overheid plaats, dit was een jaar voor de val en na ontvangst van de brief, hierbij werden elf talibanleden en hun commandant, 'qari' [R.], gedood. Uw familie kreeg de schuld van de dood van deze personen, omdat uw vader en grootvader aanwezig waren tijdens de aanval. U bevestigt dat uw grootvader samen met zijn commandant de leiding had over deze operatie. Een maand of een maand en een half na deze operatie kwam er een talibancommandant naar de moskee en had hij een vergadering waarin hij zei dat uw vader en grootvader verantwoordelijk waren voor de dood van de gesneuvelde taliban en dat zij en al hun familieleden gedood moesten worden. De taliban zou een maand na deze vergadering vier of vijf keer zijn langs gekomen bij u thuis, toen u er nog was, om naar uw vader en grootvader te zoeken, maar ze vonden hen niet. Uiteindelijk bent u acht maanden voor de val van de overheid naar Kabul gegaan, waar u nog twee of drie maanden verbleef met een paternale oom alvorens Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan, samen met uw oom maar raakte deze onderweg kwijt. Uw grootvader zou zes maanden voor de val van het regime ontslag hebben genomen bij de politie. Twee nachten na de val van de overheid zijn de taliban bij u thuis langs geweest en hebben uw vader en grootvader meegenomen. Op het moment van de machtswissel slaagde een paternale oom erin om samen met twee van uw broers en twee neven naar Amerika te vluchten.

U bent rond 20 of 25 december 2020 uit Afghanistan vertrokken. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U heeft in Bulgarije op 28 juli 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend, ook uw vingerafdrukken werden hier genomen. U reisde echter door naar België. Op 25 oktober 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban, werkdocumenten van uw grootvader, werkdocumenten van uw oom en verschillende welkomstcertificaten van uw familie in Amerika en foto's van werkvergunningen uit Amerika.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u in 2004 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u zelfs toe ouder te zijn dan u zelf aangaf bij Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat uw echte leeftijd 21 jaar is (CGVS, p.3). Dat u zich ten onrechte als minderjarige wilde voordoen, doet reeds bij voorbaat afbreuk aan uw oprechtheid.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u in Bulgarije al een verzoek tot internationale bescherming had ingediend, voordat u in België een asielerzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u echter nooit eerder in Europa een asielerzoek ingediend te hebben, noch uw vingerafdrukken te hebben laten afnemen (CGVS, p.17), dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, zeker als u bij DVZ verklaarde uw vingerafdrukken te hebben laten afnemen in Bulgarije (Verklaring DVZ, p.12). Ook omtrent uw identiteit zijn er enige twijfels gerezen. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u in Bulgarije de naam "[F.B.]" gebruikte, wanneer u hiernaar gevraagd wordt, stelt u dat u nooit de naam "[B.]" gebruikt heeft, wat nochtans niet strookt met de gegevens waarover de Belgische asielinstanties beschikken (CGVS, p.3 en informatie DVZ). Ook gebruikte u in Bulgarije volgende geboortedatum, nl. "15.04.2006"; deze is anders dan de geboortedatum die u in België gebruikte, nl. "02.01.2004"; een datum die nadien bovendien moest worden bijgesteld op basis van de bevindingen van de Dienst Voogdij. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u ooit een andere geboortedatum had gebruikt in een ander land, u antwoordde zeer duidelijk dat u dat nooit had gedaan (CGVS, p.3). Doordat u er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteitsgegevens, moeten uw verdere verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken.

Voorts bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw grootvader, en bijgevolg ook die van uw vader, bij de 'Afghan National Army' bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over hun werk mag toch een zekere kennis verwacht worden over hun concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw problemen met de taliban die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen ter zake waren veel te beperkt en te algemeen. Zo stelde u dat uw grootvader de laatste tien tot twaalf jaar voor de val de rang van kolonel had (CGVS, p.9) en dat hij werkzaam was als leraar op de politieacademie (CGVS, p. 9). U legt nochtans tegelijkertijd kopieën van militaire certificaten voor waaruit blijkt dat uw grootvader in 2011 nog de rang van 'majoor' had, wat dan weer niet kan stroken met uw verklaring dat uw grootvader al tien tot twaalf jaar 'kolonel' was (administratief dossier CGVS, Groene Map - document 6; certificaat 'counter insurgency training center Afghanistan'). U kan voor deze vaststelling geen uitleg geven. U kan verder ook maar weinig zeggen over de opleidingen die uw grootvader moest volgen om bij het leger te geraken en om vervolgens de rang van kolonel te verkrijgen. U kan evenmin duidelijk maken welke lessen uw grootvader onderrichtte op de politieacademie, u geraakt niet verder dan dat het militaire lessen en lessen over wapens en gevechten waren (CGVS, p.10). Echter, deze uitleg is dusdanig algemeen en voor de hand liggend, dat dit ruimschoots onvoldoende is als antwoord. Er mogen van u in dit verband meer bijzonderheden worden verwacht. U bent ook niet in staat om te zeggen wie de commandant van uw grootvader was, noch kan u andere collega's van hem benoemen. Wanneer u gevraagd wordt om een duidelijke beschrijving te geven van zijn uniform, geraakt u niet verder dan het uniform te beschrijven als 'groenachtig', wat andermaal veel te algemeen en nietszeggend is en geen enkel detail of bijzonderheid omvat (CGVS, p.10-11).

Uw vader, vervolgens, zou gewerkt hebben als chauffeur voor uw grootvader. Gezien er de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het werk van uw grootvader als kolonel op de politieacademie, kunnen ook de werkzaamheden van uw vader in vraag worden gesteld.

Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw vader en grootvader helemaal onderuit haalt, is dat u verklaart dat iedereen in het dorp sinds enkele jaren op de hoogte zou zijn geweest van hun werk bij de politie (CGVS, p.11). U verklaart dat de taliban zeer actief en aanwezig zou zijn in uw regio en dorp (CGVS, p.12-13), des te opmerkelijker dat uw grootvader en vader dan nog het risico namen om af en toe naar huis te komen (CGVS, p.11), wetende dat de taliban hen makkelijk kon vinden, kon arresteren of doden.

Vervolgens is het ook zeer merkwaardig dat de taliban net u in vertrouwen namen om in hun opdracht te gaan spioneren. De vraag rijst namelijk waarom de taliban net u nodig hadden voor het spioneren. Het lijkt immers niet meer dan logisch dat een dergelijke goed georganiseerde groepering zelf beschikt over mogelijkheden en/of goed getrainde aanhangers om gevoelige informatie te verzamelen. Voorts had u zelf nooit eerder contact met de taliban. Meer nog, u kwam zelf uit een overheidsgezinde familie met verschillende familieleden die volgens uw verklaringen voor de overheid werkten (CGVS, p. 9-12). Dat de taliban dan ook maar zouden denken dat u bereid zou zijn een dergelijke opdracht te aanvaarden, en zo ja, deze op een betrouwbare manier uit te voeren, raakt kan noch wal. Zelf kon u ook geen afdoende verklaring geven waarom de taliban wilden dat net u voor hen spioneerde. Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban net u zou rekruteren om te spioneren, zei u dat ze net op zoek zijn naar mensen die connecties hebben bij de overheid en omdat ze dachten dat u met uw vader en grootvader meeding om inkopen te doen in de stad en ook vrienden van hen zag die de taliban dan als doelwit kon zien (CGVS, p.13). Dit verklaart evenwel niet waarom u die opdracht persé moest uitvoeren. Het is bevreemdend dat de taliban u benaderd, wetende dat uw grootvader een hooggeplaatste officier is bij de politie waardoor ze ook wel konden voorzien dat u hun zaak weinig toegenegeen zou zijn. Integendeel, zij konden allerminst uitsluiten dat u hun opdracht(en) niet zou verlinken bij de overheid en mogelijks informatie naar die kant zou doorspelen, met alle gevolgen van dien. Het is aldus volstrekt onaannemelijk dat de taliban zo'n groot risico zouden nemen om net u een dergelijke spionageopdracht toe te vertrouwen.

In dezelfde context verklaarde u dat u in de periode tussen het moment dat u benaderd werd door de taliban met de vraag om voor hen te spioneren en de val van de toenmalige overheid met rust werd gelaten door de taliban (CGVS, p.13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u thuis was op het moment dat de taliban meerdere keren bij jullie aan huis is geweest om naar uw vader en grootvader te komen zoeken; dit omdat ze deze in verband brachten met een militaire operatie waarbij enkele van hun leden waren gedood (CGVS, p.15). Nochtans werd u zelf op dat moment met rust gelaten, meer zelfs, werd er blijkbaar met geen woord meer gerept over de mogelijke spionage-taak die u moest uitvoeren. De vraag dringt zich op waarom de taliban u hebben aangesproken op het uitvoeren van een spionage-opdracht om er dan achteraf niet meer op terug te komen, zelfs niet op de momenten dat zij bij u thuis langskwamen, op zoek naar uw vader en grootvader. Dit alles houdt totaal geen steek.

Betreffende de militaire operatie, geleid door uw grootvader, waarbij elf talibanleden en een talibancommandant, 'qari' [R.], om het leven zijn gekomen (CGVS, p.8 & p.14), dient ook de volgende tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden opgemerkt. U ontving rond diezelfde periode zelf ook een dreigbrief van de taliban, eerst verklaart u deze brief ontvangen te hebben nadat bovenvermelde militaire operatie had plaatsgevonden (CGVS, p.8), later verklaarde u ten stelligste dat u die brief ontvangen had voordat deze operatie plaatsvond (CGVS, p.15). U gaf op het CGVS zelfs aan dat deze dreigbrief de directe aanleiding zou zijn geweest om het land te verlaten, omdat uw naam hierin vermeld stond (CGVS, p.8). Na vertaling van deze brief blijkt dat uw naam helemaal niet ter sprake komt in dit document, straffer nog, uit de vertaling blijkt ook dat de brief gestuurd werd op 02.07.1442 (komt overeen met 14.02.2021), wat dus zou betekenen dat deze brief zou zijn gestuurd nadat u het land reeds had verlaten. U verklaarde namelijk Afghanistan te hebben verlaten in de periode tussen 15de en 20ste van de twaalfde maand 2020 (CGVS, p.15 & p.17), wat volgens de islamitische kalender overeenkomt met de periode van 29.04.1442 tot 10.05.1442. Uit uw verklaringen omtrent uw vertrekdatum en de officiële vertaling van de dreigbrief blijkt dus duidelijk dat de dreigbrief werd verstuurd nadat u het land al had verlaten, dit is zeer duidelijk tegenstrijdig met uw verklaringen.

Na voormelde militaire operatie, waarbij verschillende talibanleden om het leven zouden zijn gekomen (zie supra), vond er volgens u een vergadering plaats in de moskee waarbij een hooggeplaatste commandant van de taliban aanwezig was en besliste dat diegenen die verantwoordelijk waren voor de aanval en hun families vermoord moesten worden (CGVS, p.14). Indien waargebeurd, zijn dit bedreigingen waar niet licht kan worden overgegaan. Des te opvallend is het dan dat in de periode na deze vergadering de taliban meermaals bij u thuis is langs geweest om te zoeken naar uw vader en grootvader maar u en uw familie blijkbaar niets aandeed, zoals hierboven ook reeds werd aangehaald (CGVS, p.14-15). Wat al helemaal ongeloofwaardig is, is dat u verklaart dat na uw vertrek de taliban nog maar één keer is langs geweest, en dit na de val van de overheid om uw vader en grootvader te arresteren (CGVS, p.15-16). Op basis van uw verklaringen zou dit willen zeggen dat de taliban minstens acht maanden (CGVS, p.15-16) lang niets gedaan heeft ten aanzien van uw familie, in het licht van de geuite bedreigingen na voormelde militaire actie, én de reputatie van de taliban kennende, is dit opnieuw weinig geloofwaardig te noemen.

Wat betreft de arrestatie van uw grootvader en vader legt u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment dat deze plaatsvonden. Eerst verklaart u dat uw vader en grootvader ongeveer twee maanden na de val zouden zijn gearresteerd (CGVS, p.8), later stelt u dat hun arrestatie gebeurde twee nachten na de val van de overheid (CGVS, p.16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u nooit twee maanden heeft gezegd (CGVS, p.16). Dat u niet in staat bent om coherent te stellen wanneer deze belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Ook omtrent het moment dat u Afghanistan heeft verlaten, legt u verklaringen af die niet coherent zijn. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u acht maanden voor de val van de toenmalige overheid het land heeft verlaten (CGVS, p.15); dit is duidelijk tegenstrijdig met wat u bij DVZ verklaarde, hier verklaarde u dat u anderhalve week voor de val van de overheid gevlucht bent (verklaring DVZ, p.12). Dat u niet eenduidig kan zeggen wanneer u Afghanistan heeft verlaten, doet afbreuk aan uw relaas en de vrees die u heeft ten opzichte van het land.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Vooreerst legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Wat de kopieën van de documenten van uw familieleden die zich in Amerika bevinden betreft, deze tonen op geen enkele manier aan dat uw familieleden in Amerika ook daadwerkelijk erkend zijn als vluchteling, noch toont hun situatie en/of vertrek naar de VS enige verband aan met de door u voorgehouden asielmotieven. De dreigbrief die u voorlegt is een kopie waar de authenticiteit niet van kan worden nagegaan. De dreigbrief en uw verklaringen hieromtrent werden eerder al uitvoerig besproken (zie supra), er kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden gezet bij de echtheid van dit document. De kopieën van het militaire boekje (Groene Map - document 5) tonen aan dat dit document niet is ingevuld, er kan op geen enkele manier worden opgemaakt aan wie dit militaire boekje toebehoorde, deze documenten hebben dus geen enkele bewijswaarde. Wat het certificaat van uw oom betreft (Groene Map - document 4), uit vertaling blijkt dat dit een gedateerd document betreft, het stamt immers uit de communistische regime. De datum die op het certificaat vermeld staat is ook niet volledig, wat het moeilijk maakt het document correct te plaatsen in de tijd. Het document is ook een kopie en kan op geen enkele manier gelinkt worden aan de problemen die u aanhaalt waardoor u het land heeft verlaten. Dit alles zorgt ervoor dat er weinig tot geen waarde aan dit document kan worden gehecht. De registratiekaart van het NRC van uw oom (Groene Map - document 3) heeft nauwelijks een link met de door u aangehaalde problemen, daarenboven is evenmin aangetoond dat het hier wel degelijk uw oom betreft. Dat u de werkzaamheden van uw oom op geen enkel moment aanhaalt als een mogelijke bron van vervolgingsfeiten of basis voor uw vrees, ondermijnt de (bewijs)waarde die aan dit document kan worden toegekend.

De documenten van uw grootvader hebben evenmin bewijswaarde, deze documenten zijn allemaal kopieën en de authenticiteit kan dus op geen enkele manier worden nagegaan, voorts toont u op geen enkele manier uw familieband aan met de persoon aan wie deze documenten toebehoren. Verder dient ook te worden opgemerkt dat de werkzaamheden van uw grootvader bij de politie betwist worden (zie supra), hierdoor kan ook de waarde van deze documenten in vraag worden gesteld.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, moet overigens in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gepronounced vrees in uw hoofde worden vastgelegd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn geweest en heeft u nog altijd contact met uw familie daar. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 10 januari 2023 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder zijn relaas niet deugdelijk onderzocht en niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker betoogt dat hij *“zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming”*. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder enig nuttig stuk of enig relevante toelichting over het hoofd heeft gezien of verkeerdelijk oordeelde dat de aangebrachte stukken en verklaringen niet toelaten te besluiten dat hij voldoet aan de voorwaarden om te worden erkend als vluchteling.

Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker valse verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd en dat hij niet de waarheid sprak toen hij aangaf dat hij voor zijn komst naar België niet reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. De overweging in de bestreden beslissing dat, nu werd vastgesteld dat hij er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen, zijn verdere verklaringen met enige terughoudendheid dienen te worden bekeken, is bijgevolg niet incorrect. Verzoekers betoog, dat hij niet vertrouwd was met de procedures en dat hij voortging op wat anderen hem vertelden omtrent wat hij moest doen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker zet uiteen dat hij vreest voor zijn leven in Afghanistan omdat hij verwant is met verscheidene personen (vader, grootvader en twee ooms langs vaderszijde) die, voor de machtsovername door de taliban, werkten voor de Afghaanse overheid. Het gegeven dat verzoeker dit zowel tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor bij verweerder aangaf impliceert echter geenszins dat deze verklaring *“het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft”* weergeeft en dat deze verklaring een correcte weergave van de werkelijkheid is.

Door aan te geven dat het, gelet op zijn jonge leeftijd, te verantwoorden valt dat hij slechts een beperkte kennis heeft omtrent zijn grootvader toont verzoeker niet aan dat verweerder op incorrecte gronden opmerkte dat, op basis van de aangebrachte stukken, niet blijkt dat er enige verwantschapsband tussen hem en de man die hij omschrijft als zijn grootvader bestaat. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat de andere stukken die hij aanbracht evenmin toelaten vast te stellen dat hij enige familieband heeft met de personen aan wie deze stukken toebehoren. Tevens toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat de bewijswaarde van de aangebrachte stukken bijzonder relatief is, daar, gezien het hoge niveau van corruptie in Afghanistan, zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Het gegeven dat verzoeker weinig nadere toelichting kon geven omtrent de werkzaamheden van zijn grootvader – wat op zich niet wordt betwist – is slechts een bijkomend en niet incorrect argument om te oordelen dat aan de aangebrachte documenten, nu ze niet worden ondersteund door geloofwaardige of plausibele verklaringen, geen grote bewijskracht kan worden toegekend. Los van het gegeven dat uit het enkele feit dat een Afghaans onderdaan een verwantschapsband heeft met een persoon die voorheen voor de Afghaanse overheid werkte heden niet zonder meer een risico op vervolging blijkt, kan de Raad slechts opmerken dat de door verzoeker aangebrachte stukken en verklaringen niet toelaten te besluiten dat hij verwant is met een persoon die in het verleden voor de Afghaanse overheid werkte en dat hij om deze reden wordt vervolgd.

Verzoekers betoogt dat hij slechts beperkt geschoold is – waaruit niet kan worden gededuceerd dat hij beperkte intellectuele capaciteiten zou hebben of niet in staat zou zijn een feitelijke situatie duidelijk weer te geven – vormt, in tegenstelling tot wat hij lijkt te willen aanvoeren, ook geenszins een verantwoording voor het feit dat hij over bepaalde zaken zonder meer loog, voor het feit dat hij bepaalde inlichtingen niet kan verstrekken en voor de door verweerder met betrekking tot zijn relaas vastgestelde discrepanties. Verzoekers standpunt dat, aangezien hij naar best vermogen een antwoord poogde te formuleren op de door verweerder gestelde vragen dient te worden geconcludeerd dat zijn verklaringen oprecht zijn, is ontdaan van elke logica.

Verzoeker spreekt zichzelf ook enigszins tegen waar hij enerzijds stelt dat het aannemelijk is dat hij, omwille van zijn familieband met personen in overheidsdienst, eenvoudiger inlichtingen zou kunnen inwinnen en toegang zou hebben tot bepaalde informatie, waardoor de taliban in hem een ideale spion zouden zien, en hij anderzijds voorhoudt dat hij, gelet op zijn profiel, slechts een beperkte kennis kan hebben inzake de werkzaamheden van verwanten die volgens hem bij de overheid werkten. Daarenboven moet worden gesteld dat verweerders argumentatie dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat de taliban zouden overwegen om een persoon uit een overheidsgezinde familie te rekruteren als spion – terwijl zij beschikken over mogelijkheden en/of goed getrainde aanhangers om gevoelige informatie te verzamelen – en zij hierbij het risico zouden lopen dat zij zouden worden verraden bij de overheid niet onredelijk of incorrect is. Door toe te lichten dat hij verklaarde dat de taliban dachten dat hij met zijn vader en grootvader naar de stad zou gaan en hij daar dan mensen zou ontmoeten die vervolgens een doelwit voor aanslagen zouden kunnen worden en door te duiden dat hij details gaf over de manier waarop hij werd benaderd, herhaalt verzoeker slechts een volstrekt ongeloofwaardige verklaring.

De Raad merkt nog op dat verzoeker aangaf dat de taliban zeer aanwezig waren in de regio en in het dorp waaruit hij afkomstig is en dat hij verklaarde dat leden van deze groepering verscheidene malen bij hem thuis langs kwamen. In zijn verzoekschrift benadrukt hij dat de taliban initieel enkel geïnteresseerd waren in zijn vader en grootvader en hij pas later in hun vizier kwam en persoonlijk werd benaderd. Verzoeker geeft geen geloofwaardige verklaring voor het feit dat de taliban, die hem jarenlang met rust lieten en volgens zijn verklaringen zelfs vroegen om voor hen te spioneren, plotseling enige actie tegen hem zouden willen ondernemen. Zijn uiteenzetting dat de taliban geen centraal gestuurde en performante organisatie zijn en dat zij soms vertraagd en niet-gecoördineerd optreden kan niet worden aanvaard als een geloofwaardige argumentatie die toelaat te besluiten dat de taliban hem plots, om welke reden ook, zouden willen doden. Hierbij dient bovendien te worden gesteld dat verzoeker verklaarde dat de rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan een dreigbrief vanwege de taliban was en uit het onderzoek van deze dreigbrief is gebleken dat hierin niet naar hem wordt verwezen en dat deze brief pas

werd verstuurd nadat hij Afghanistan al had verlaten. Verzoekers beweringen omtrent de onmiddellijke reden van zijn vertrek worden dus ontkracht door een stuk dat hij aanbracht ter staving ervan. Verzoekers uiteenzetting dat hij, aangezien hij niet goed kan lezen, niet wist dat zijn naam niet stond vermeld in de dreigbrief en zijn standpunt dat de datum die staat vermeld op deze brief foutief is kan niet overtuigen. Ten overvloede dient te worden gesteld dat het niet aanvaardbaar is dat een groepering die actie wil ondernemen tegen een persoon of deze persoon uit de weg wil ruimen eerst een (dreig)brief zou sturen om hem te verwittigen. De Raad kan, net zoals verweerder, geen geloof hechten aan verzoekers bewering dat hij jarenlang niet werd bedreigd door de taliban en nu ineens wel.

Verzoeker stelt voorts dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij de Afghaanse nationaliteit niet zou hebben en hij stelt te vreezen dat hij zich, door zijn langdurige verblijf in Europa, een levensstijl eigen heeft gemaakt die in contrast staat met de heersende normen en waarden in Afghanistan. Hij verklaart dat hij niet weet hoe hij zich zal dienen te gedragen in de sterk veranderde samenleving in Afghanistan, waar de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeert. Hij verduidelijkt ook dat in de Country Guidance Afghanistan van de EUAA van april 2022 wordt aangegeven dat personen kunnen worden gezien als “*verwesterd*” omwille van hun beroep, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd.

In zoverre hij inzake zijn “*verwestering*” verwijst naar de vervolgingsgronden godsdienstige en politieke overtuiging moet worden aangegeven dat verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aannemelijk maakt dat hij, die aangaf een soennitische moslim te zijn, een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor hij dreigt te worden vervolgd. Verzoeker houdt voor dat “*zijn westerse gedragingen*” en zijn “*levensstijl*” een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, maar toont niet in concreto aan dat hij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, een rol van betekenis speelden, dat hij op jongvolwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. De toelichting van verzoeker dat hij slechts een beperkte scholing genoot en dat hij nog geen beroeps-ervaring heeft opgebouwd laat hier niet anders over denken.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Om te beginnen moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet nog uiteen dat de onmenselijke behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, dient te worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor. Hij verduidelijkt dat de socio-economische situatie in Afghanistan voor de machtsovername door de taliban reeds zeer precair was. Hij stelt, met verwijzing naar een nota van Nansen (Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer) dat de machtsovername door de taliban ook een impact heeft gehad op de socio-economische situatie en leidt hieruit af dat de verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verzoeker verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog, waarbij hij in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, namelijk dat de precaire humanitaire situatie is te wijten aan het handelen van de taliban en de strikte toepassing van de sharia, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet ook beroept op het feit dat hij geen recente ervaring heeft inzake het leven onder de taliban en het naleven van de strikte waarden en normen die zij willen gerespecteerd zien en waarvan de miskennis zwaar wordt bestraft, dient te worden verwezen naar de hoger reeds gedane vaststellingen. Verzoeker, die opgroeide in Afghanistan en verklaart contacten te hebben gehad met leden van de taliban, maakt niet aannemelijk dat hij onvoldoende vertrouwd zou zijn met de strenge interpretatie van de islamitische waarden en normen door de leden van deze groep en dat hij hierdoor enig risico zou lopen.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz. 34). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers betoog dat hij niet vertrouwd is met de heersende gewoonten in Afghanistan kan, zoals reeds gesteld, gelet op het feit dat hij werd geboren en opgroeide in dat land en regelmatig in aanraking kwam met leden van de taliban, niet worden aanvaard. Het enkele feit dat verzoeker een aantal jaren in het buitenland heeft verbleven, dat hij geen beroeps-ervaring heeft en dat hij slechts een beperkte scholing genoot leidt ook niet tot het besluit dat hij meer dan iemand anders het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld. Verzoeker toont ook niet aan dat hij *“een levensstijl”* heeft die tot gevolg kan hebben dat hij meer dan iemand anders het slachtoffer kan worden van willekeurig geweld. Zijn uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, maar dat hij nalaat om uiteen te zetten waarom hij dit artikel geschonden acht, zodat slechts kan worden besloten dat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK